

pravdy o neomalenosti a lživosti každého jednotlivého útoku stěžovatelčina, ano se v prohlášení netvrdilo, že každý jednotlivý útok je neomalený a lživý, nýbrž se zřetelem na to, že obžalovanými byla jen ve zcela všeobecné formě vytýkána a zdůrazňována neomalenost a lživost útoků stěžovatelčiných, stačilo, když prokázána byla v podstatě tato vlastnost útoků stěžovatelčiných. S tohoto právního stanoviska nesejde ovšem na tom, že důkaz pravdy obžalovanými nabízený v některých z patnácti bodů, na které nalézací soud rozložil obsah »Zaslána« stěžovatelčina, selhal, nerozhoduje však o sobě ani to, že obžalovaní o většině těchto bodů dokázali, že stěžovatelka napsala vědomě nepravdu. Bylo již naznačeno, že tu jde jen o povšechnou kritiku jednání stěžovatelčina, vytýkající soukromé obžalobkyni lživost a neomalenost pro obsah článku v jeho celistvosti, nikoli pro jednotlivé určité skutečnosti v něm uvedené. Jádrem celého článku byla však povšechná výtku, že se správa pivovaru vede celkem způsobem aspoň nepořádným a nedbalým, any jednotlivé skutečnosti v »Zaslánu« uvedené sloužily zřejmě jen jako doklady pro správnost tohoto tvrzení. Podle toho bylo by lze přiznati obžalovaným beztrestnost podle druhého odstavce § 491 tr. zák. jen, kdyby dokázali, že právě toto tvrzení, v němž vrcholí celý článek, bylo stěžovatelkou proneseno vědomě nepravdivě. K tomuto důkazu však nestačí o sobě, že obžalovaní ve většině jednotlivých případů, v »Zaslánu« uvedených, dokázali jejich subjektivní a objektivní nepravdivost, neboť okolnost, že se správa pivovaru v těchto případech nedopustila nepořádností jí vytýkaných, nevylučuje ještě (nejmň, jde-li o skutečnosti rázu méně závažného) možnost, že se jinak správa pivovaru jako celek vede nepořádně a nedbale. Otázku, zda se obžalovaným podařil nabízený důkaz pravdy, nelze tedy posuzovati jen podle počtového poměru dokázaných a nedokázaných skutečností, v »Zaslánu« uvedených, nýbrž jest přihlížeti k výsledkům průvodního řízení jako k celku, uvážiti opodstatněnost a závažnost zjištěných okolností a zkoumati, zda ospravedlňují aspoň subjektivně povšechnou výtku stěžovatelčinu, že se správa pivovaru jako celek vede nepořádně a nedbale čili nic. S tohoto správného právního hlediska však nalézací soud věc neposoudil, maje mylně za to, že rozhoduje již počtový poměr mezi dokázanými a nedokázanými skutečnostmi v »Zaslánu« uvedenými. Ježto důsledkem toho soud nezjistil skutečnosti, jež při správném použití zákona měly by býti základem nálezu, nezbylo než vyhověti zmáteční stížnosti a uznati dále, jak se stalo, aniž bylo zapotřebí, obíratí se i ostatními vývody zmáteční stížnosti.

Čís. 4189.

Není závadou, že ve výroku rozsudku není slovně uveden celý výrok, v němž soud spatřuje skutkovou podstatu trestného činu.

Důvody jsou integrující součástí rozsudku.

Činnost v národních obranných spolcích nevylučuje, by dotyčná osoba, podnícena nějakou pohnutkou, byť i soudem nezjištěnou, nenahobila surově vlastní národ a stát, najmň, je-li její soudnost do té míry

pod vlivem napilosti, že ony vnitřní představy, které za normálních poměrů určují její myšlení a jednání, ustupují do pozadí, jsou zatlačeny primitivnějšími myšlenkovými pochody a způsobem citění, při nichž okamžitá zloba, nenávisť, urážlivost nebo jiné hnutí mysli ovládnou celkový duševní život a též jeho vyjadřování.

Při nadávkách, které i samy o sobě jsou již způsobitelné býti hanobením ve smyslu § 14 čís. 5 zák. na ochr. rep., není podstatnou náležitostí jejich souvislost; mohou naplniti onu skutkovou podstatu i když jsou pronášeny jednotlivě, zdánlivě bez zevní příčiny a vnitřně nesouvisejí.

V zákonech popřevratových nelze užití mimořádného práva zmírňovacího tou měrou jako při sazách starého trestního zákona.

(Rozh. ze dne 3. června 1931, Zm I 184/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Klatovech ze dne 3. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 5 zák. na ochr. rep. čís. 50/23 Sb. z. a n., a nevyhověl v zasedání neveřejném odvolání obžalovaného z výše trestu, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Zmatečnou stížnost vytýká rozsudku číselně zmatečnost podle § 281 čís. 9 písm. a) a b) tr. ř., obsahem svého provedení i zmatečnost podle čís. 5. Formelní výtky jsou neodůvodněné. Není závadou, že ve výroku rozsudku není slovně uveden celý výrok, v němž nalézací soud spatřuje skutkovou podstatu trestného činu. Předpisům §§ 260 čís. 1 a 270 čís. 4 tr. ř. jest vyhověno, uznává-li se rozsudkovou větou obžalovaný vinným, že se v určitý čas a na určitém místě dopustil jednání, které jest vyjádřeno veškerými zákonnými znaky dotyčného trestného činu; čin obžalovaného jest takto dostačujícím způsobem individualisován, by nemohl býti zaměněn za jiný čin. Důvody rozsudkové, v nichž jest trestný výrok skutkově zjištěn podle jednotlivých slov, po případě podle obsahu a smyslu, jsou pak rovněž integrující součástí rozsudku. Nelze přisvědčiti zmatečnou stížnosti, že rozsudek ponechává nejistotu a je nejasný v tom, které výroky a řeči považoval soud za prokázané. To, že jsou v rozsudku podle jednotlivých svědeckví uváděny různé výroky, nemůže býti ještě důvodem k oné výtce, jakmile rozsudek zjišťuje jasně a určitě na podkladě uvedených průvodů, že obžalovaný pronesl veškeré ony nadávky, které před tím byly citovány podle doslovu obžaloby a podle jednotlivých údajů svědeckvých. Jest třeba míti při tom na mysli, že podle obsahu oněch svědeckvých obžalovaný nadával téměř po dvě hodiny a byl různě od jednotlivých osob slyšen; výrazem »podle souhlasného skoro seznání svědků« chtěl rozsudek nepochybně jen vyjádřiti, že v podstatě jde o dosvědčení týchž nadávek, jak svědky jednotlivě byly zaslechnuty, odchylujících se jen v podružnějších odstínech. Popírajíc zlý úmysl na-

mitá zmateční stížnost, že stěžovatel jest již po 20 let místním jednatelem odboru Pošumavské jednoty, že podle vysvědčení obecního úřadu »má pověst dobrou, ale při více pivech má více řeči, která nemá smyslu«, a že jeho závadné výroky byly pronášeny nesouvisle. Kdyby i tato námitka vzhledem k tomu, že tyto okolnosti podle zodpovídání se obžalovaného a podle výsledků řízení vyšly na jevo při hlavním přelíčení, byla pojímána jako výtká neúplnosti, netýká se okolností rozhodných, a není tudíž s hlediska zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. odůvodněná. Činnost v národních obranných spolcích ještě nevyklučuje, by dotyčná osoba, podnícená nějakou pohnutkou, byť i soudem nezjištěnou, nehanobila surově vlastní svůj národ a stát, najmě, je-li její soudnost do té míry pod vlivem napilosti, že vnitřní představy, které za normálních poměrů určují její myšlení a jednání, ustupují do pozadí, jsouce zatlačeny primitivnějšími myšlenkovými pochody a způsobem cítění, při nichž případná okamžitá zloba, nenávist, urážlivost nebo jiné hnutí mysli ovládnou celkový duševní život a též jeho vyjadřování. Při nadávkách, které již o sobě jsou způsobilé býti hanobením ve smyslu § 14 čís. 5 zák. na ochr. rep., není podstatnou náležitostí jejich souvislost, a mohou naplniti skutkovou podstatu dotyčného trestného činu, i když jsou pronášeny jednotlivě, zdánlivě bez zevní příčiny a vnitřně nesouviselí. Tvrdí-li zmateční stížnost při této námitce, že domnělé výroky stěžovatelovy neměly ani žádného smyslu, popírá vlastně způsobem, který po zákonu neodpovídá přípustnému provádění zmateční stížnosti, rozsudkové skutkové zjištění, že nadávky obžalovaného měly určitý smysl a jaký, že totiž byl jimi surovým a štvavým způsobem hanoben československý národ a republika.

Odvolání obžalovaného není odůvodněno. Stačí poukázati na správné důvody prvního soudu, jenž správně uvažoval okolnosti přitěžující a polehčující a podle nich vyměřil trest přiměřeně. Podotýká se ještě, že v zákonech popřevratových nelze užití mimořádného zmírňovacího práva tou měrou, jak se to stalo při sazbách starého trestního zákona, které byly mnohdy nepřiměřeně vysoké, což neplatí u řečených novodobých zákonů.

Čís. 4190.

Jde o zpronevěru v úřadě (§ 181 tr. zák.), ponechal-li si poštovní posel peníze, dané mu se složenkou a s příkazem, by je odevzdal na poštovním úřadě.

Nezáleží na tom, zda byl oprávněn peníze přijmouti, stačí, že strana toto oprávnění předpokládala.

(Rozh. ze dne 3. června 1931, Zm I 42/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 23. prosince 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. zák.